

— Много вода влѣзе въ трюма. Тоя ковчегъ се е напукалъ.

— Ти нали си сухъ!

Извиватъ широка джга край малкото пристанище, свалятъ платната. Надежда въздиша и се оправя, оглежда се да види кжде е стигнала. Хвърлятъ котва предъ дървената скеля, пускатъ предпазнитѣ топки, после Богданъ поема вжжето и скача на скелята. Гимията се блѣска нѣколко пжти въ дебелитъ греди, стихва и почва бавно да се полюлява, както наоколо се полюляватъ рибарскитѣ лодки по сивозелената вода.

Пристанището е още мъртво.

Скачатъ единъ следъ другъ на скелята. Тъпчатъ на мѣсто, за да се стоплятъ.

— Кочо, я погледни въ каютата, дали е сухо.

— Защо ти е каютата?

— За да си легна.

— А водата сама ли ще излѣзе отъ трюма?

— Водата ли? Не съмъ свикналь да изхвърлямъ вода.

Тримата слизатъ въ хамбара, нареждатъ се единъ надъ другъ и старата кофа трѣгва презъ ржцетѣ имъ. Богданъ се навира въ каютата, колѣничи, наглася си чували и лѣга. Презъ дрѣмка вижда по-късно Яни да лѣга редомъ съ него, слуша го, какъ бърбори нѣщо сърдито, и уморено заспива. Хъркатъ. Всички моряци, рибари, пристанищни носачи хъркатъ. Отъ вѣтъра ще да е, който цѣлъ животъ плющи по тѣхнитѣ носове и гърла.